

UN AN DE LA CIRCUL RAPIRII ZIARISTILOR

VOCEA VÂLCII

" criza provocată de răpirea jurnaliștilor a constituit o provocare și, totodată, un test pentru toate organismele specializate ale statului în rezolvarea acestui gen de probleme speciale " testul a fost trecut cu succes: jurnaliștii au fost recuperați și aduși în țară , iar România nu și-a negociat politica externă cu teroriștii " acum, După un an trecut, ar fi nedrept să uităm sau să nu apreciem înțelepciunea cu care mass-media românească a tratat criza generată de răpirea jurnaliștilor noștri în Irak, în situația în care colegii ziariști răpiți s-au confruntat cu pericolul morții iminente " în toată povestea asta a intervenit implacabilul neprevăzut " restul a fost întâmplare, groază, neputință, orgolii, șansă sau neșansă, lupta celor de acasă, relaționarea cu mediile arabe pe tot felul de canale și aducerea proștilor acasă „ "

<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

Luni, 22 mai, se împlinește un an de la eliberarea ostaticilor români din Irak. În această zi, Ovidiu Ohanesian, ziarist de investigații la „România liberă”, Marie-Jeanne Ion și Sorin Mișcoci de la postul de televiziune „Prima TV” au ajuns la București, După 53 de zile de detenție. La bordul aeronavei ce i-a adus în România s-au aflat doar cei trei ziariști, ghidul lor, Mohammad Munaf, fiind reținut de autoritățile americane, care l-au luat în custodie, conform legislației internaționale.

Biografiile ziariștilor

*" **Ovidiu Ohanesian** este bucureștean, fiind reporterul „României libere” începând cu luna octombrie 2003. S-a ocupat o vreme de evenimentele la zi din zona Ministerului Administrației și Internelor și s-a remarcat*

prin mai multe anchete și reportaje pe care le-a realizat în Ucraina. Temele favorite, Combinatul de la Krivoi Rog, securiști reciclați în structurile de După revoluție, barajele neîntreținute și lacurile de acumulare colmatate. A câștigat premiul Clubului Român de presă la categoria reportaj-anchetă pe anul 2004.

” **Marie-Jeanne Ion** este fiica fostului prefect de Buzău, Ion Vasile. Marie Jeanne a devenit ziarist din pasiune. Încă din adolescență, Marie-Jeanne anunța prin preocupările sale că avea să practice o meserie liberă și că va profesa curajoasă. A lucrat la Cronica Română, Antena 1 și Prima TV. Din noiembrie 2000 este editor general la Departamentul de știri al Prima TV.

” **Sorin Dumitru Mișcoci** este sibian. A lucrat în presa locală, dar a venit la București să filmeze pentru o televiziune centrală. Lucrează la Prima TV și înainte să ajungă la Știri a lucrat pentru o emisiune unde se prezenta activitatea Poliției Române, dar și infractori periculoși, fiind deseori pus în situații riscante.

Istoricul evenimentului

Eduard Ovidiu Ohanesian, Marie-Jeanne Ion și Sorin Mișcoci, împreună cu însoțitorul lor, Mohammad Munaf, au fost răpiți din Bagdad, la 28 martie 2005. După ce au fost ținuți trei zile într-o locație necunoscută din Bagdad, ei au fost transferați, la 1 aprilie, la o fermă, despre care șase luni mai târziu aveam să aflăm că este situată la 15 km sud de capitala Irakului. În acest beci s-au petrecut lucruri groaznice, unele atât de șocante, încât mintea celor care le-au trăit a refuzat mult timp să și le amintească. Unele dintre ele au importanță pentru desfășurarea unor anchete care sunt în curs în mai multe țări ale lumii, România, Franța, Irak, China, Filipine, Japonia și Statele Unite ale Americii.

Provocare sau adevăr?

Dezvăluirile ziaristului de la România Liberă au aruncat în aer credibilitatea afirmațiilor publice avansate despre gravul eveniment. Eduard Ohanesian a afirmat că în locanta de detenție de lângă Bagdad au avut loc medieri și negocieri purtate de Marie Jeanne Ion – (agent sub acoperire al S.I.E, absolventă a Colegiului Național de Apărare și fost corespondent TV atașat în trecut pe lângă președintele Ion Iliescu) – cu răpitorii irakieni privind eliberarea mai multor ostateci răpiți și a ziaristei franceze Florence Aubernas. Uimirea a devenit totală. Dacă este adevărat, s-a deconspirat, astfel, schema S.I.E. de intoxicare a opiniei publice și de negociere a eliberării.

Ohanesian pune punctul pe „i”

Ca o concluzie finală, redăm un fragment dintr-o declarație publică a ziaristului care a pus și pune (pe) foc pe declarațiile președintelui Băsescu: „că lătoria spre Bagdad a fost perfect legală și a respectat procedurile standard de acreditare. Serviciul de Informații Externe știa foarte bine unde, cum și cu cine plecam. La centrul american de presă din Bagdad am primit o legitimație specială cu poză și amprentă. Firma americană GBG ducea meseriași din România la muncă în unitățile militare din Bagdad. Adjunctul lui **Raad Halool** * se plângea că SRI i-a cerut șpagă contra viză. Acolo, am avut parte de o răpire ca în filme. Răpitorii le-au propus „însurșeilor” Marie Jeanne și Munaf o cameră matrimonială. Jurnalista de la Prima TV sărea într-un picior de bucurie, iar Munaf a sărit la gâtul răpitorilor. Hadji (cel mai feroce răpitor, dar, de fapt, un diletant!) a hotărât să ia spectacolul pe cont propriu și ne-a mutat în a doua locație. Un beci de coșmar. Nume de cod Tsau Tseim

(Tsau Tseim înseamnă 99, un număr sfânt în Coran. Se spune ca Allah are 99 de nume „ n.r.”). „Depozitul final” era beciul înfiorător al „Fermei cu ostatici”, aflată la 15 km sud de capitală.

Concluzii la rece

Cei trei ziariști nu au plecat acreditați în Irak. Nimeni nu a știut de acest fapt. Poate doar conducerea ziarelor lor. Alte afirmații despre lucrul acesta sunt irealități. Până acum, s-a politizat prostia, dorința de senzational. Ziariștii au fost niște fraieri care s-au lăsat pe mâna afaceriștilor arabi, cu scopuri foarte bine cunoscute, măcar de unul dintre ei. Marie Jeanne, de exemplu. Haissam, prieten cu P.S.D.-ul și cu tatăl acesteia, găsea, astfel, o cale de a părăsi România (mai ales că se începuse ancheta asupra sa și averea îi era blocată). Pentru „cauză”, a plecat Marie Jeanne într-o călătorie particulară, finanțată de el și a fost răpită. Haissam a anunțat că el și doar el poate să o aducă înapoi acasă etc. Dar, în toată povestea asta a intervenit implacabilul neprevăzut. Restul a fost întâmplare, groază, neputință, orgolii, șansă sau neșansă, lupta celor de acasă, relaționarea cu mediile arabe pe tot felul de canale și aducerea proștilor acasă. Cei doi, Ohanesian și Moșcoci, au fost „umplutura democratică ” și, poate, neavenită, mai ales prin prisma unuia, Marie Jeanne. Jocuri, interese...Evident că totul a fost planificat. Și totuși, eliberarea ostaticilor noștri din Irak și aducerea lor în condiții de siguranță în mijlocul propriilor familii a reprezentat un succes incontestabil al „celulei de criză” coordonată de la Palatul Cotroceni de către președintele României. Încă de la începutul crizei, președintele Traian Băsescu și-a asumat integral responsabilitatea privind rezolvarea acestui caz fără precedent pentru autoritățile române.

Criza provocată de răpirea jurnaliștilor a constituit o provocare și, totodată, un test pentru toate organismele specializate ale statului în rezolvarea acestui gen de probleme speciale. Testul a fost trecut cu succes: jurnaliștii au fost recuperați și aduși în țară , iar România nu și-a negociat politica externă cu teroriștii. Așa cum, dacă în cazul unui eșec privind rezolvarea acestei crize toate reproșurile s-ar fi îndreptat către președintele care și-a asumat responsabilitatea politică , în cazul soluționării cu succes s-ar fi convenit să se îndrepte mulțumirile pentru vestea minunată primită la 22 mai 2005, către însuși Traian Băsescu. Acum, După un an trecut, ar fi nedrept să uităm sau să nu apreciem înțelepciunea cu care mass-media românească a tratat criza generată de răpirea jurnaliștilor noștri în Irak, în situația în care colegii ziariști răpiți s-au confruntat cu pericolul morții iminente. În perioada post-soluționare a crizei, autoritățile responsabile și autorizate nu au oferit informații amănunțite privind circumstanțele răpirii jurnaliștilor, rolul jucat de Mohamad Munaf în răpirea lor, condițiile detenției în Irak, implicarea afaceristului Omar Hayssam și conexiunile pe care acesta le-a avut cu liderii P.S.D., precum și date despre contribuția serviciilor secrete românești la rezolvarea cazului. Poate ni le va dezvălui Ovidiu Ohanesian, transferat la cotidianul „Gardianul”;

N.R. - * **Raad Halool** a fost un personaj prezent în toate etapele importante ale crizei ostaticilor. El a fost expulzat din România în anul 2003, fiind acuzat de legături cu regimul lui Saddam Hussein. Firmele pe care el le-a lăsat în România apar în raportul „Petrol contra hrană”. În timpul crizei, prin intermediul unuia dintre administratorii români ai acestei firme, Halool apare în notele informative pe care colonelul SIE Ionel Dragomir le-a transmis consilierului prezidențial Constantin Degeratu. După eliberarea ostaticilor, Halool este felicitat de președinte, dar nu i se ridică interdicția de a veni în România, iar colonelul Dragomir este dat afară din SIE, fiind considerat de președinte autor al unor diversiuni.